

мысли, та страхували, че ужь щяли да родятъ нѣкое чюдовище, отпослѣ, кога видѣли, че имъ ся родило дѣте здраво, читаво, останѣли посрамены за това, дѣто были недоволны отъ само себе. Единъ личенъ Англійскій писатель, по име Бухананъ, приказва за еднѣ случкѣ, коѣто всяка боязлива трудна жена трѣбува да си има на умъ.

Нѣкоя си господарка не могла да трѣпи маймуны. Случило ѝ ся да стане трудна и като такѣва отишла да навѣди еднѣ своѣ пріятелкѣ, на коѣто, наопаки, маймуны-ты были найдраго нѣчто на свѣта. Кога влѣзла у пріятеличины си въ стаѣн-тѣ, дѣто на единъ столъ сѣдѣла маймуна, тя истрѣпнѣла отъ страхъ. Прѣгаво-то добытче скокнѣло на рамо-то на боязливѣ-тѣ гостенкѣ и тя отъ страхъ изревала и прѣмрѣла. Отъ она чясъ ней ся втланило въ ума, че дѣте-то ѝ навѣрно има да заприличя на маймунѣ, или божемъ ще има нѣкой недостатѣкъ по тѣло-то си. Дошло врѣме да роди и тя еще верѣдѣ мѣкы-ти си лучила и наричала что е урисано было на злочесто-то ѝ, еще неродено, дѣте, което си тя мыслила да бѣде съ чловѣческѣ душѣ, а съ маймунскѣ снагѣ. Чтомъ ся родило, тя съ болно сръдце поискала да ѝ покажѣтъ злочесто-то придавче. Нѣ ге! колко ся посрамила и утѣшила, кога видѣла хубаво здраво момченце! А доклѣ да ся наядва на ненадано-то чюдо, по нѣколко минуты ето ти, че повторно ѣ хващать болкы; рекли ѝ, че ще роди близначе: „еще едничко!“ ѝ казахъ, — „Охъ! това и страхувахъ азъ; то навѣрно ще е маймуна!“ — Нѣ и вторый пѣтъ ся посрамила, защото и друго-то дѣте было хубаво, читаво и ягко.